

Задгорски бръкна въ джебоветъ си, послѣ помисли малко:

— Петрановъ, — обърна се той къмъ сина на богатия месопродавецъ, — я се затичи при баща си и му кажи, че тукъ двѣ бѣдни момчета не сж обѣдвали вече нѣколко седмици. — А твоя баща, Горановъ, нали е хлѣбаръ? Иди и ти въ кѣщи и кажи сжщото. Може би, бащитѣ ви ще дадатъ нѣщо за вашитѣ другари.

Двѣтѣ момчета радостно тръгнаха къмъ вратата; но тя бѣше затворена.

— А, вратата е заключена; на, Зафировъ; вземи ключа и имъ отвори.

И той подаде ключа на голѣмия Зафировъ, а самъ отиде при печката и почна да рови огъня, като че никакъ го не интересуваше, какво става до вратата. Но момчето не направи ни крачка на вѣнъ. То пушна другаритѣ си, добросъвѣстно пакъ заключи вратата и подаде ключа на учителя.

— Отвори я и остави ключа въ ключалката.

Петъръ изпълни и това и радостно погледна учителя.

— Тѣй! А сега кажете ми сами, какво заслужавате за скитничеството си?

Малкиятъ Зафировъ мълчеше, пѣкъ и голѣмиятъ низко наведе глава.

— Е? Кажете, де.

— Наказание.

— Погледни ме Петре, и ти сжщо, Иосифе; гледайте право въ очитѣ ми! Ако вие отъ цѣло сърдце, твърдо и право ми обѣщаете, че никога повече не ще правите това, — азъ ще ви простя заслуженото наказание. Искате ли?

Момчетата горчиво заплакаха.